

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS, SARAH J.

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas. - București : Bookzone, 2026

5 vol.

ISBN 978-630-305-787-3

Vol. 4 : Regatul ghețurilor și al înstelării. - București : Bookzone, 2026. -

ISBN 978-630-305-791-0

821.111

SARAH J. MAAS

REGATUL GHEȚURILOR ȘI AL ÎNSTELĂRII

Traducător: **Ionel Ghiragosian**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A COURT OF FROST AND STARLIGHT

Copyright © Sarah J. Maas 2018

This translation of *A Court of Frost and Starlight* is published by BOOKZONE SRL
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot 2021

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL

1

Feyre

Prima ninsoare a iernii se abătuse asupra Velarisului în urmă cu o oră.

Pământul înghețase în sfârșit săptămâna trecută, și până să termin de mâncat pâinea prăjită și șunca de la micul-dejun, alături de o ceașcă de ceai, o pulbere fină și albă acoperise caldarâmul spălăcit.

Habar n-aveam unde era Rhys. Nu era în pat când mă trezisem, iar partea lui de saltea era deja rece. Nu era ceva neobișnuit de vreme ce, zilele astea, amândoi eram până peste poate de ocupați.

Stând la masa lungă din lemn de cireș din casa din oraș, am privit încruntată ninsoarea care se învârtejea dincolo de vitralii.

Cândva, prima zăpadă mă îngrozise; cândva, trăisem cu spaima iernilor lungi și grele.

Însă, cu aproape doi ani în urmă, o iarnă lungă și grea mă obligase să mă aventurez atât de departe în pădure în acea zi. O iarnă lungă și grea mă adusese atât de aproape de pragul disperării

încât să ucid un lup, ceea ce m-a condus, în cele din urmă, aici – la această viață, la această... fericire.

Zăpada cădea, fulgii imenși aterizând pe iarba uscată de pe mica peluză din fața casei, acoperind țepușele și arcadele gardului decorativ de dincolo de ea.

Înăuntrul meu se trezea o putere rece și scânteietoare ce sporea cu fiecare fulg care dansa în aer. Da, eram Înalta Lady a Regatului Noptii, dar și binecuvântată cu darurile tuturor celorlalte regate. Acum, Iarna părea că voia să se joace.

În sfârșit suficient de trează încât să fiu coerentă, am coborât scutul de diamant negru care îmi păzea mintea și am trimis un gând prin legătura dintre mine și Rhys. „Unde ai fugit atât de devreme?”

Întrebarea mea s-a stins în întuneric – un semn sigur că Rhys nu era în apropiere de Velaris. Probabil nici măcar între granițele Regatului Noptii. Nici acesta nu era un lucru neobișnuit – în ultimele luni, îi vizitase pe aliații noștri de război ca să întărească relațiile, să pună bazele negocierii și să le verifice intențiile de după căderea Zidului. Când treburile îmi permiteau, îl însoțeam adesea.

Mi-am luat farfuria, am băut restul de ceai și m-am îndreptat spre bucătărie. Joaca cu gheața și zăpada putea aștepta.

Nuala pregătea deja prânzul la masa de lucru, fără geamăna ei, Cerridwen, însă am alungat-o când a dat să-mi ia vasele.

— Pot să le spăl eu, i-am spus în loc să o salut.

Ocupată cu gătitul unui fel de plăcintă cu carne, jumătatea de nălucă mi-a zâmbit cu recunoștință și m-a lăsat să le spăl. Nu vorbea prea mult, deși despre niciuna dintre gemene nu se putea spune că era timidă. Cu siguranță nu când lucrau – spionau – pentru Rhys și pentru Azriel.

— Tot mai ninge, am observat oarecum inutil, privind pe fereastra bucătăriei la grădina de dincolo, în timp ce clăteam farfuria, furculița și ceașca.

Elain pregătise deja grădina pentru iarnă, acoperind tufele și straturile mai delicate cu pânză groasă de sac.

— Mă întreb dacă o să se oprească ninsoarea.

Nuala a așezat deasupra plăcintei crusta elaborată, împletită ca o dantelă, și a început să lipească marginile, mișcându-și rapid și cu îndemănare degetele translucide.

— O să fie frumos să avem zăpadă la Solstițiu, a spus ea cu o voce vioaie și totuși liniștită. Plină de soapte și umbre. În unii ani, vremea poate fi destul de blândă.

Corect. Solstițiul de Iarnă era peste o săptămână. Nu eram Înalta Lady de prea mult timp și, prin urmare, habar nu aveam care trebuia să fie rolul meu oficial. Dacă trebuia să rugăm o Înalță Preoteasă să officieze vreo ceremonie odioasă, așa cum făcuse Ianche cu un an înaintea...

Un an. Pe toți zeli, trecuse aproape un an de când Rhys pretinsese respectarea pactului, disperat să mă ducă departe de otrava Regatului Primăverii, să mă salveze de propria-mi dispariție. Dacă ar fi întârziat fie și un singur minut, doar Mama cerească știe ce s-ar fi întâmplat și unde aș fi fost acum...

Zăpada se învârtise prin grădină, lipindu-se de fibrele maronii ale pânzei de iută care acoperea tufele.

Perechea mea – care se străduise din răspuțeri și atât de dezinteresat, fără să sper că aveam să fiu vreodată cu el.

Amândoi luptaserăm pentru acea iubire, și sângeraserăm pentru ea. Rhys murise în numele ei.

Atât în visele mele, cât și în momentele de reverie, încă mai trăiam momentul acela, încă mai vedeam cum îi arătase chipul, cum pieptul nu i se ridicase și cum legătura dintre noi se destrămasese în fâșii. Încă mai simțeam în piept acel gol, acolo unde fusese legătura, acolo unde fusese *el*. Chiar și acum, când acea legătură curgea din nou între noi ca un râu al nopții presărat cu stele, ecoul dispariției sale stăruia. Mă trezeam din somn; mă întrepeam dintr-o conversație, din pictat sau când mâncam.

Rhys știa exact de ce erau nopți în care mă agățam mai strâns de el, de ce erau momente în lumina strălucitoare a soarelui în care îi strângeam mâna. Știa, pentru că și *eu* știam de ce privirea îi devenea uneori distantă, de ce uneori ne privea pe toți clipind lung, de parcă nu i-ar fi venit să creadă și își masa pieptul ca și cum ar fi vrut să-și aline o durere.

Munca ne ajutase pe amândoi, dându-ne o ocupație și obligându-ne să ne concentrăm; uneori, liniștea și zilele de odihnă în care toate gândurile mă prindeau, în sfârșit, în capcană, mă îngrozeau – când rămâneam singură și-mi aduceam aminte cum Rhys zăcea mort pe pământul stâncos, cum regele Hybernului îi frângea gâtul tatălui meu, iar toți acei illyrieni doborâți din văzduh cădeau pe pământ transformați în cenușă.

Probabil că, într-o zi, nici măcar munca nu mă va mai ajuta să țin la distanță amintirile.

Din fericire, ne rămânea destul de muncă pentru viitorul apropiat. Reconstruirea Velarisului după atacurile celor din Hybern era doar una dintre multele sarcini importante. Mai existau și alte lucruri care trebuiau făcute – atât în Velaris, cât și în afara acestuia: în Munții Illyrieni, în Orașul Cioplit, în imensitatea întregului Regat al Noptii, dar și în celelalte regate din Prythian. Și în noua lume care începea să se contureze dincolo de ele.

Dar pentru moment cel mai important era Solstițiul, cea mai lungă noapte a anului. M-am întors de la fereastră spre Nuala, care încă aranja marginile plăcintei.

— Este și aici o sărbătoare specială, nu-i așa? am întrebat eu pe un ton relaxat. Nu doar în Regatul Iernii și cel al Zilei.

Și al Primăverii.

— O, da! a spus Nuala, aplecându-se peste masa de lucru ca să-și examineze plăcinta.

Era o spioană pricepută – instruită chiar de Azriel – și o maestră în bucătărie.

— O îndrăgim nespul! Este o sărbătoare intimă, plăcută, minunată. Ne oferim unii altora cadouri, ascultăm muzică, mâncăm și uneori chiar dăm petrecere sub lumina stelelor...

Era exact opusul petrecerii la care fusesem obligată să particip cu un an în urmă: una grandioasă, dezlănțuită și care dura zile-n șir. Dar... cadouri.

Trebuia să cumpăr cadouri pentru toți. Nu pentru că eram obligată, ci pentru că îmi *doream*.

Pentru că toți prietenii mei – acum, familia mea – luptaseră, sângeraseră și aproape muriseră.

Mi-am alungat din minte imaginea în care Nesta se apleca deasupra lui Cassian care era rănit, amândoi pregătiți să moară împreună înfruntându-l pe regele Hybernului. În spatele lor, era trupul neînsuflăit al tatălui meu.

Mi-am rotit gâtul. Ne-ar fi prins bine să sărbătorim ceva. Deja din ce în ce mai rar ne adunam cu toții mai mult de o oră sau două.

— Este și o perioadă de odihnă, a continuat Nuala. Și un moment în care să ne gândim la întuneric și la cum permite el luminii să strălucească.

— Are loc vreo ceremonie?

Jumătatea de nălucă a ridicat din umeri.

— Da, dar nu merge niciunul dintre noi. E mai degrabă pentru cei care vor să onoreze renașterea luminii, de obicei petrecând întreaga noapte în întuneric deplin, a spus ea și umbra unui zâmbet i-a apărut pe chip. Nu e cine știe ce noutate pentru mine și sora mea. Nici pentru Înalțul Lord.

Dând aprobator din cap, am încercat să nu par prea ușurată că n-aveam să fiu târâtă la vreun templu preț de câteva ore.

Lăsând vasele curate la scurs pe micul raft din lemn de lângă chiuveră, i-am urat Nualei succes cu masa de prânz și am urcat în camera mea de la etaj ca să mă îmbrac. Cerridwen îmi pregătise deja hainele, dar geamăna Nualei tot nu și-a făcut apariția când am îmbrăcat puloverul gros de culoarea cărbunelui, pantalonii negri mulați și cizmele îmblănite, după care mi-am împletit lejer părul la spate.

În urmă cu un an, fusesem forțată să port rochii elegante și bijuterii și obligată să defilez în fața unei curți vanitoase care se holbase la mine ca la o iapă de prăsilă valoroasă.

Aici... Am zâmbit privind la inelul din argint și safir de pe mâna stângă, inel pe care-l câștigasem eu însămi de la Țesătoarea din pădure.

Zâmbetul mi s-a stins pușin.

Puteam s-o văd și pe ea. O vedeam pe Stryga stând în fața regelui Hybernului, acoperită de sângele prăzii ei, în timp ce el îi cuprindea capul în mâini și îi frângea gâtul. Apoi îi arunca trupul fiarelor lui.

Mi-am strâns degetele în pumn, inspirând pe nas și expirând pe gură, până când senzația de moleșală din membre a dispărut, iar pereții camerei au încetat să mă mai apese.

Până când am putut să privesc în jur la amestecul de obiecte personale din camera lui Rhys – camera noastră. Nu era un dormitor mic, dar, în ultima vreme, începuse să mi se pară... neîncăpător. Biroul din lemn de palisandru de lângă perete era plin de hârtii și registre care aveau legătură cu treburile noastre; bijuteriile și hainele mele trebuiau acum împărțite între această cameră și vechiul meu dormitor. Și mai erau și armele.

Pumnale și săbii, tolbe și arcuiri. M-am scărpinat în cap privind *buzduganul* masiv, cu aspect amenințător pe care Rhys îl lăsase cumva lângă birou fără ca eu să observ.

Nici măcar nu voiam să știu. Deși nu aveam nicio îndoială că, într-un fel sau altul, Cassian era responsabil pentru asta.

Am fi putut, desigur, să depozităm totul în spațiul dintre ținuturi, dar... Am privit încruntată cele două săbii illyriene ale mele, sprijinite de dulapul impunător.

Dacă am fi rămas înzăpeziți, probabil aș fi profitat de ziua aceea ca să pun lucrurile în ordine, să găsesc loc pentru toate... mai ales pentru buzduganul acela.

Ar fi fost o provocare, de vreme ce Elain încă ocupa un dormitor la capătul holului. Nesta își alesese propria locuință în cealaltă parte a orașului, una la care preferam să nu mă gândesc prea mult. Lucien, cel puțin, se mutase într-un apartament elegant de lângă râu, chiar a doua zi după ce se întorsese de pe câmpul de luptă. Și din Regatul Primăverii.

Nu îl întrebasesm pe Lucien nimic despre vizita... pe care i-o făcuse lui Tamlin.

Nici Lucien nu explicase de ce avea un ochi vânăt și buza crăpată, ci doar ne întrebaseră pe mine și pe Rhys dacă știam un loc unde să stea în Velaris, de vreme ce nu voia să ne incomodeze și

mai mult rămânând în casa din oraș și nici nu-și dorea să fie izolat în Casa Vântului.

Nu pomenise nimic despre Elain sau despre apropierea de ea. Elain nu-i ceruse nici să rămână, nici să plece. Iar dacă îi păsa sau nu de vânățiile de pe chipul lui, cu siguranță nu lăsase să se vadă.

Dar Lucien rămăsese și găsisese cu ce să-și umple timpul, deseori plecând preț de câteva zile sau chiar săptămâni în șir.

Și totuși, chiar dacă Lucien și Nesta stăteau în propriile apartamente, casa din oraș devenise puțin cam mică în ultima vreme. Chiar și mai mică dacă Mor, Cassian și Azriel rămâneau peste noapte. Iar Casa Vântului era prea mare, prea formală și prea departe de inima orașului. Plăcută pentru o noapte sau două, dar... iubeam casa asta.

Era căminul meu. Primul cămin adevărat pe care îl avusesem vreodată.

Și ar fi fost frumos să sărbătorim Solstițiul aici. Cu toții împreună, oricât de înghesuiți am fi fost.

Am privit îmbufnată grămada de hârtii prin care trebuia să fac ordine: scrisori de la alte curți, de la preotese care încercau să obțină diverse funcții și de la regate atât ale oamenilor, cât și ale fae. Trecuseră deja câteva săptămâni de când le amănăm și, în sfârșit, îmi rezervasem această dimineață ca să le citesc.

Înalta Lady a Regatului Noptii, Apărătoarea Curcubeului și a... Biroului.

Am pufnit, aruncându-mi cosița peste umăr. Poate că, de Solstițiu, am să-mi angajez o secretară personală, drept cadou – pe cineva care să citească și să răspundă la aceste lucruri, să aleagă ce e important și ce poate fi ignorat. Deoarece un pic de timp în plus pentru mine, pentru *Rhys*...

Trebuia să mă uit la bugetul regatului – pe care Rhys nu s-a sinchisit niciodată să îl respecte – și să văd ce sume puteau fi redistribuite pentru o asemenea posibilitate. Pentru el și pentru mine.

Știam că vistieria noastră era plină, că ne-am fi permis cu ușurință asta fără să ne împuținăm averea, dar nu mă deranja să

lucrez. De fapt, îmi plăcea. Țineam la teritoriul și la poporul acesta la fel de mult ca la perechea mea. Până ieri, îmi petrecusem aproape toate orele din zi ajutându-i; până când mi se spusese politicos și cu grație „duceți-vă acasă și bucurați-vă de sărbătoare”.

După război, oamenii din Velaris acceptaseră provocarea de a-și reconstrui orașul și de a-și ajuta semenii. Mai multe societăți se înființaseră să sprijine orașul înainte ca măcar să-mi dau seama cum aș fi putut să-i ajut. Așa că mă oferisem voluntară pentru câteva dintre acestea, sarcinile variind de la găsirea unor case pentru cei strămutați din cauza distrugerilor până la vizitarea familiilor afectate în timpul războiului și ajutorarea celor rămași fără adăpost ori bunuri să se pregătească de iarnă cu haine groase și provizii.

Toate treburile erau importante; toate erau o muncă bună și satisfăcătoare. Și totuși... mai era ceva. Mai erau lucruri pe care le puteam face ca să ajut. Personal. Doar că nu-mi dădusem încă seama ce anume.

Aparent, nu eram singura nerăbdătoare să îi ajut pe cei care pierduseră atât de multe. Odată cu apropierea sărbătorii, un val de noi voluntari sosise și umpluse până la refuz sala publică de pe lângă Palatul Firelor și al Bijuteriilor, unde își aveau sediul multe dintre aceste societăți. „Ajutorul dumneavoastră a fost esențial, Lady”, îmi spusese una dintre coordonatoarele unei organizații caritabile cu o zi în urmă. „Ați fost aici aproape în fiecare zi – ați muncit până la epuizare. Luați-vă liber săptămâna asta! O meritați. Sărbătoriți alături de perechea dumneavoastră.”

Încercasem să mă împotrivesc, insistând că erau încă multe haine de împărțit și lemne de foc de distribuit, dar fae doar făcuse un gest către sala aglomerată din jurul nostru, plină ochi de voluntari. „Avem mai multe ajutoare decât ne-am așteptat.”

La a doua încercare de a obiecta, mă dăduse afară pe ușa de la intrare și o închisese în urma mea.

Înțelesesem ideea. Auzisem aceeași replică la fiecare organizație pe care o vizitasem ieri după-amiaza: „Duceți-vă acasă și bucurați-vă de sărbătoare!”

Așa că exact asta făcusem. Cel puțin prima parte, cea cu plecatul acasă. Cât despre cea cu *bucuratul*...

Răspunsul lui Rhys la întrebarea mea anterioară legată de locul în care se afla a străbătut în cele din urmă legătura dintre noi, purtat de o vibrație de putere întunecată și sclipitoare. „Sunt în tabăra lui Devlon.”

„Ți-a luat atât de mult să răspunzi?” Da, Munții Illyrieni erau la mare distanță, dar nu ar fi trebuit să dureze minute întregi până să primesc un răspuns.

Un pufnit în răs senzual. „Cassian tot sporovăia. Nici măcar nu s-a oprit să respire.”

„Bietul meu illyrian. Cu siguranță te chinuim îngrozitor, nu-i așa?”

Amuzamentul lui Rhys s-a revărsat spre mine, mângâindu-mi cele mai ascunse colțuri ale sufletului cu mâini învăluite în noapte. Dar s-a oprit, dispărând la fel de repede cum apăruse. „Cassian s-a luat la harță cu Devlon. Vorbim mai târziu!” Cu o atingere plină de iubire care mi-a mângâiat simțurile, legătura s-a stins.

Aveam să primesc curând un raport complet despre tot ce se întâmplase, dar pentru moment...

Am zâmbit fulgilor care dansau dincolo de ferestre.

CAPITOLUL

2

Rhysand

Era abia nouă dimineața, iar Cassian era deja furios.

Soarele palid de iarnă încerca și nu reușea să străpungă norii care se adunau deasupra Munților Illyrieni, în timp ce vântul răsună peste vârfurile cenușii. Zăpada se așternuse deja în strat gros peste tabăra plină de viață, o imagine a ceea ce urma să se întâmple curând și în Velaris.

Ningea când plecasem la răsărit – poate că până la întoarcerea mea pământul avea deja să fie acoperit de un strat gros. Nu avusesem ocazia să o întreb pe Feyre despre asta în timpul scurtei conversații purtate prin legătură, cu doar câteva minute în urmă, dar poate avea să iasă la plimbare cu mine prin zăpadă, să-i arăt cum strălucește Orașul Înstelat sub omătul proaspăt.

Într-adevăr, perechea mea și orașul păreau o altă lume, departe de agitația din tabăra Windhaven, cuibărită într-o trecătoare montană largă, la mare altitudine. Nici măcar vântul tăios care suiera printre creste – contrazicând numele taberei prin faptul că ridica vârtejuri de zăpadă – nu îi împiedica pe illyrieni să-și vadă de treburile zilnice.

Războinicii își începeau antrenamentele în diversele ringuri ce dădeau direct spre hăul micii văi de mai jos, iar cei care nu

se aflau acolo erau plecați să patruleze. Masculii care nu trecuseră selecția pentru a deveni războinici practicau diverse meșteșuguri – negustori, fierari sau cizmari. Iar femelelor le revenea corvoada treburilor casnice.

Însă ele nu o percepeau astfel. Niciuna nu o făcea. Dar, indiferent că erau bătrâne sau tinere, sarcinile pe care trebuiau să le îndeplinească rămăneau aceleași: gătitul, curățenia, educarea copiilor, croitoria, spălatul rufelor... Exista onoare în asemenea activități – mândrie și satisfacție în munca bine făcută. Dar nu când asta se aștepta de la fiecare femele din tabără. Iar dacă se eschivau de la aceste îndatoriri, erau pedepsite – fie de una dintre cele șase mame din tabără, fie de masculul care le controla viața.

Așa fusese întotdeauna pentru poporul mamei mele, de când cunoșteam acest loc. Lumea renăscuse în timpul războiului de acum câteva luni, Zidul fusese spulberat, și totuși, unele lucruri nu se schimbau. Mai ales aici, unde schimbarea se petrecea mai lent decât se topeau ghețarii împrăștiți printre acești munți. Tradițiile vechi de mii de ani se păstrau aproape cu sfințenie.

Până la noi. Până acum.

Îndepărtându-mi atenția de la forfota taberei care se întindea dincolo de marginile ringurilor de antrenament trasate cu cretă, mi-am impus să afișez o expresie neutră când l-am auzit pe Cassian certându-se cu Devlon.

— Fetele sunt ocupate cu pregătirile pentru Solstițiu, spunea conducătorul taberei, cu brațele încrucișate la pieptul său masiv. Soțiile au nevoie de tot ajutorul posibil dacă vrem ca totul să fie gata la timp. Se pot antrena săptămâna viitoare.

Pierdusem șirul numeroaselor variante ale acestei conversații la care asistasem în zecile de ani în care Cassian îl presa pe Devlon în privința acestui subiect.

Vântul răvășea părul negru al lui Cassian, dar chipul îi rămase dur ca granitul când îi spuse războinicului care ne antrenează, fără prea multă trageră de inimă:

— Fetele pot să-și ajute mamele după ce terminăm cu antrenamentul pe ziua de azi. O să reducem antrenamentul la